

Barbara Gartland

Drabbad av kärleken

Den eviga samlingen 42

 SAGA
EGMONT

Barbara Cartland

DRABBAD AV KÄRLEKEN

Drabbad av kärleken

är översatt från engelska av Eva Wennbom

Originaltitel: *Love Climbs In* © 1983 Barbara Cartland

Omslagsfoto: Shutterstock

Omslagslayout: grafiskstue.dk

© 2016 SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711652459

1. E-boksutgåva, 2016

Format: EPUB 2.0

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

Kapitel 1

1817

– Kapten Weyborne, mylord!

Betjäntens röst ljöd genom det stora biblioteket vars dyrbart inbundna böcker stod uppradade från golv till tak.

Det var ett mycket elegant rum som formgivits av Adam, med möbler som skulle få en kännares ögon att tindra.

I bortre änden av rummet låg dess ägare tillbakalutad i en fåtölj med ena benet över armstödet och ett glas champagne i handen.

– Där är du ju, Freddie! utropade han då nykomlingen steg in, och det var sannerligen på tiden!

– Jag kom så snart jag hade fått ditt meddelande, svarade Freddie Weyborne då han gick över de persiska mattorna fram till sin värd. Vad är det som är så brådiskande?

– Jag ville bara tala med dej innan de andra gästerna anländer.

Kapten Weyborne tog emot ett glas champagne som serverades honom på en silverbricka av en lakej som var klädd i glänsande livré och pudrad peruk.

Det var typiskt för markisen att han levde upp till sin ålderdomliga titel även om hans personliga uppförande

förorsakade många av hans adelsfränder att höja på ögonbrynen.

– Jag förstår inte vad du kan vilja tala med mej om, sa Freddie Weyborne då tjänarna drog sig tillbaka, som du inte kunde ha sagt i förrgår när vi åt middag tillsammans i London.

– Sedan dess har jag fattat ett avgörande beslut, svarade markisen.

Han såg utomordentligt bra ut, hans utseende hade i själva verket gjort honom till den mest beundrade mannen i London sedan lord Byron lämnat landet.

Men det fanns en hårdhet och en viss cynism i hans drag som vederlade det påstående vissa gjorde, att han kunde jämföras med en grekisk gud.

Han var också ytterst nära att bli beskriven som en vivör och det fanns sannerligen ett liderligt, äventyrligt uttryck i hans ögon som kvinnor fann oemotståndligt även om äldre människor betraktade det med misstänksamhet.

Hans vän, kapten Weyborne, var å andra sidan den typiske engelska soldaten, atletisk och sund, snar till ett leende och med ett gott humör som såg till att han hade fler vänner än han kunde räkna.

De två männen hade varit oskiljaktiga ända sedan de låg vid Eton tillsammans och fortsatte sin utbildning i Oxford. Vid detta lärosäte tillbringade de största delen av sin tid med att jaga, dricka och spela de andra studenterna fantastiska spratt.

De hade båda ärofullt tjänat Wellingtons armé men medan kapten Weyborne hade stannat kvar vid livgardet hade markisen vid sin fars död »köpt ut sig».

Det hade gett honom mer tid att hänga efter inte bara de eleganta skönhetererna i Londons societet utan också det

»lätta gardet».

Det gick sällan en vecka utan att någon av hans eskapader glädde medlemmarna i hans klubbar men orsakade rynkade pannor hos mödrar med giftasvuxna döttrar som tyckte att ställningen som markisinna av Troon skulle passa deras avkomma mycket väl.

- Nå, vad är det nu för plan du har kokat ihop i din alltför uppfinningsrika hjärna? frågade Freddie Weyborne med ett leende.

- Det är just vad jag tänkte berätta för dej, svarade markisen, men låt oss ta det i tur och ordning - jag har bestämt mej för att gifta mej!

- Giftn dej?

Om han hade haft för avsikt att överraska sin vän så hade han sannerligen lyckats och för ett ögonblick föll Freddie haka ner av pur häpnad.

När han fick tillbaka talförmågan frågade han:

- Varför det, i guds namn? Varför?

- Lionel har blivit en hängiven radikal och har meddelat att så snart han har fått ärva kommer han att bränna ner det här huset och göra marken till allmän egendom för vem som helst som vill bruka den.

- Det kan inte vara sant! flämtade Freddie Weyborne.

- Jag har hört det från tre olika källor, svarade markisen, och uppriktigt sagt förvånar det mej inte.

Freddie Weyborne kände väl till att markisens yngre bror Lionel, lord Stevington, hade varit upphov till stridigheter i många år.

Varje familj i England som hade en andra son visste hur mycket dessa harmades över de privilegier som den äldste kom i åtnjutande av, men det var inte många av dem som var så aggressiva som Lionel.

Freddie hade ofta tänkt att det var omöjligt att föreställa sig två bröder som kunde vara mer olika, både till karaktär och utseende.

Lionel hyste ett fanatiskt hat till sin bror och allt denne stod för. Han vägrade att använda sin egen titel och var extremt radikal i sina politiska åsikter.

Men det var en sak att kämpa mot nesan att endast vara presumtiv arvinge till sin bror och en annan att hota förstöra ett av de allra ståtligaste husen i Storbritannien och som innehöll skatter som var oersättliga.

Ätten Troons porträttsamling väckte inte bara avund hos varje konstgalleri och museum utan också hos prinsregenten som vid flera tillfällen retligt hade sagt till markisen:

- Hur hårt jag än anstränger mej att överträffa er samling, Troon, tvivlar jag på att jag ens kan uppnå dess like om jag så blir tusen år!

- Lionel skrävlar nog bara, sa Freddie nu. Han kan inte på allvar mena att han tänker förstöra något så unikt som det här huset.

- Jag skulle gott kunna tro honom om att sätta eld på det och hoppas att jag bränns inne, anmärkte markisen lakoniskt.

Det fanns ingen bitterhet eller vrede i hans röst, han konstaterade bara faktum.

- Så du tänker ge upphov åt en arvinge, anmärkte Freddie torrt. Låt oss hoppas att Lionel inte kidnappar honom eller tar livet av din hustru innan han ens har blivit född.

- Jag har för avsikt att hålla ett öga på Lionels tilltag, sa markisen. Men på samma gång antar jag att det är dags för

mej att stadga mej. Det är vad min mor har bönfallit mej om ända sedan jag blev giftasvuxen.

– Jag tycker att änkenåden har rätt och att det är på tiden att du tar livet lite mer på allvar, sa Freddie och blinkade. När allt kommer omkring kan ingen ha sått mer vildhavre än du!

Markisen skrattade.

– Om jag dör för Lionels hand är det kanske den enda inskription jag kommer att få på min gravsten!

– Vi kan alltid lägga till de medaljer du erövrade för tapperhet i Frankrike.

Freddie skämtade, men för tillfället svarade inte markisen honom i samma anda.

– Vet du, Freddie, sa han efter en liten stund, vad jag saknar är krigets spänning och faror.

– Jag kände mej ofta förbannat obehaglig till mods medan det pågick, svarade Freddie. Jag kan inte glömma hur hungriga vi var den där gången som matvagnarna inte anlände och vi fick marschera i två dygn på fastande mage.

– Men ändå gjorde vi något som var värt att göra, sa markisen. Vi kämpade mot fienden och försökte överlista den. Vi använde både våra kroppar och våra hjärnor till det allra yttersta.

Freddie slogs av en plötslig tanke.

Han var inte lika snabbtänkt som sin vän men till slut drog han den rätta slutsatsen.

– Är det för att du saknar kriget och alla dess faror som du har föresatt dej att uppföra dej så skandalöst sedan det slutade? frågade han.

– Jag antar det, svarade markisen. Det enda jag vet är att jag tycker att fred är förbaskat tråkigt, och om jag inte kan

egga folk att göra något roande så gäspar jag huvudet av mej!

- Jag har aldrig hört något så dumt! utropade Freddie. Här sitter du och vältrar dej i pengar, med hästar som vem som helst skulle avundas dej och ett utseende som får varenda skönhet att falla i dina armar som en övermogen persika, och du tycker att livet är tråkigt? Du är avskyvärt otacksam - det är just vad du är!

- Jag är fullt beredd att hålla med dej, svarade markisen, men faktum kvarstår - jag är uttråkad.

- Tror du att äktenskapet kommer att råda bot på din leda?

- Jag tror att det till och med kommer att göra den värre, svarade markisen, men det är det enda jag inte har provat på hittills.

- Och vem ska bli din partner i detta desperata experiment? frågade Freddie sarkastiskt.

- Dilys - vem annars?

Åter verkade det som om Freddie blev mållös för ett ögonblick.

- Dilys? lyckades han få fram efter några sekunder.

- Varför inte? frågade markisen stridslystet. Hon är full i sjutton och med på vartenda rackartyg jag föreslår.

Dessutom får hon mej att skratta.

Det blev tyst och efter en liten stund frågade markisen:

- Nå? Har du ingenting att säga?

- Inget som du skulle vilja höra, svarade hans vän.

- Hör på, Freddie, vi har alltid varit uppriktiga mot varandra, du och jag, och vi har suttit i en del jäkligt svåra knipor, på det ena eller andra sättet. Om du har några invändningar mot att jag gifter mej med Dilys så är det lika bra du talar om det på en gång.

Freddie svarade inte nu heller och efter ett ögonblick fortsatte markisen:

– Om det finns något som verkligen gör mej arg så är det när du har det där reserverade, slutna uttrycket i ditt ansikte som om du inte litade på din egen röst. All right, låt mej få höra det värsta. Du har aldrig gillat Dilys. Det har du visat ganska tydligt.

– Det är inte sant, sa hans vän. Jag har ingenting emot henne som din älskarinna, men en hustru är en helt annan historia.

– På vilket sätt?

– Åh, snälla Serle, du vet lika bra som jag vad det är jag försöker säga. Dilys har gjort sej till en visa i St. James's, men det är hennes sak och inte min. Men kan du verkligen se henne ta din mors plats här på Troon? Eller stå vid krönet av trappan i Stevington House?

Nu var det markisens tur att låta bli att svara, för Freddie hade framkallat en bild i hans hjärna som ofta hade hemsökt honom när de hade legat i bivack på en kal bergsslutning i Portugal eller ridit i ösregn över en vindpinad slätt.

Han måste ha varit bara sex eller sju år gammal när hans barnsköterska hade låtit honom kika ner genom balustraden på andra våningen i Stevington House för att se sin far och mor ta emot en lång rad gäster i våningen nedanför.

Där hon stod i den stora dubbla trappan, glittrande av diamanter som nästan var fästade som en krona på hennes ljusa huvud, hade markisinnan tett sig som en sagoprinsessa för sin lille son.

Hans far, mycket elegant i riksrådsmedlemmarnas aftondräkt med strumpebandsordens blå band över bröstet

och rocken täckt av andra ordnar, hade varit nästan lika imponerande.

I det ögonblicket hade hans föräldrar stått för allt som var storartat och samtidigt stabilt i hans liv.

Det var många år senare, då han hade betraktat samma tavla om och om igen, som han hade tänkt för sig själv att han en dag skulle stå på samma plats och ta emot alla personer i hela landet som var betydande eller förnäma nog att åtnjuta hans gästfrihet.

Men när hans far hade dött hade det inte verkat praktiskt för honom att hålla stora mottagningar i Stevington House, och han hade undan för undan dragits in i de unga lejonens utsvävande och bekymmersfria krets och nästan utan att mena det hade han blivit deras ledare.

Efter att ha följt den tankegången i några minuter sa han högt:

- Den sortens liv är ingenting för mej.
- Varför inte? Är det inte oundvikligt att du en dag måste inta samma plats i grevskapet och i överhuset som din far så beundransvärt uppfyllde?
- Gode gud, vad vet jag om politik? frågade markisen.
- Du kan inte fortsätta att vara ett *enfant terrible* för alltid.

Nu var det markisens tur att se bestört ut.

- Men Freddie, det här är verkligen en fråga om »även du, min Brutus»! Jag väntade mej aldrig att du skulle predika anständighet! Vad har flugit i dej?

- Ålderdomen! svarade Freddie. Och det är sanningen, Serle, även om du inte vill tro det. Jag börjar bli för gammal för att dricka mej berusad varje kväll och komma till uppställningen med en känsla av att jag har träffats i huvudet av en kanonkula.

- Jag är bekant med den känslan, anmärkte markisen med en road grimas. Det är kanske därför jag tänker gifta mej.

- En beundransvärd föresats, sa Freddie, men inte beträffande Dilys.

- Så! Nu kommer vi till kärnan! utropade markisen. Berätta nu för mej i ord med inte mer än två stavelser varför inte Dilys kommer att bli den sortens hustru jag skulle stå ut med.

- Jag har just skjutsat henne från London, svarade Freddie, och uppriktigt sagt, Serle, har jag ingen lust att råka i slagsmål med dej. Dessutom vinner du alltid.

- Jag tänker inte slå dej, din dummer, svarade markisen. Jag skulle bara vilja höra sanningen.

- All right, då, om du verkligen vill höra det, sa Freddie. Jag kan inte föreställa mej ett värre öde än att vara gift med en kvinna som alltid tittar en över axeln för att se om någon, som bättre skulle falla henne i smaken, just har inträtt i rummet.

Han såg trotsigt på sin vän medan han talade och såg det svaga leendet på markisens läppar.

- All right, jag vet exakt vad du tänker: att det inte kan finnas någon som är mer tilldragande än du själv. Det må vara sant för ögonblicket, men hur blir det när du blir äldre? Hur blir det om du skulle bli sjuk? Tror du att Dilys skulle sitta och sy, eller vad det nu är kvinnor brukar göra, vid din säng?

Freddie talade med märkbar uppriktighet och nu började markisen vanka en smula rastlöst fram och tillbaka över mattan.

- Om det inte skulle bli Dilys, frågade han, vilka finns det annars att välja på?

- Tusentals kvinnor, samtliga långt mer lämpliga än hon!
Markisen fortsatte att gå fram och tillbaka och båda
männen tänkte på kvinnan som de talade om.

Lady Dilys Powick hade slagit London med häpnad från
det ögonblick hon gjorde sin debut.

Som dotter till hertigen av Bredon hade hon tillträde till
alla hus av betydelse och en inbjudan till varje bal och
mottagning som hölls i de fina kretsarna.

Sex månader efter det att hon lämnat skolsalen rymde
hon med en fattig ung man vid ett infanteriregemente och
gifte sig med honom i hemlighet.

Hon följde med honom till Portugal när hans regemente
skickades dit och hon uppförde sig så skandalöst mot
personerna som följde med hären att hon skickades hem.

Några månader senare blev hennes make dödad i strid
men hon bekymrade sig knappt med att skänka honom en
tanke och gav sannerligen inget sken av att sörja honom.

Hon var i själva verket alldeles för upptagen med att
försätta London i uppror.

Hennes uppförande fick henne att bli utfrys av alla
ledande värdinnor, men eftersom hon var vacker, skandalös
och obestridligt underhållande belägrades hennes hus
ständigt av hennes talrika beundrare.

Hon valde och vrakade bland sina älskare på ett sätt som
fick dem hon förkastade att bli än mer beslutsamma att
vinna hennes gunst.

Men markisen av Troon hade varit *persona grata* från det
ögonblick han dök upp vid Dilys horisont och under de
senaste sex månaderna hade de varit oskiljaktiga.

Hon hade inte bara deltagit i alla hans upptåg utan hade
i många fall anstiftat dem och det hon hade sagt och gjort

hade inte förlorat något på att återberättas, varken på klubbarna eller i salonger hos dem som hatade henne.

För markisen hade hon varit en själsfrände vilket han intalade sig var allt han önskade.

Det fanns inget som var för djärvt för Dilys att ge sig in på, det fanns ingen utmaning hon inte antog, och hennes kärlekskonster var så tillfredsställande och heta som någon man kunde önska sig.

Medan markisen fortsatte att nöta mattan reste sig Freddie för att hålla upp ett glas champagne åt sig ur flaskan som stod i en stor vinkylare av silver på ett soffbord.

– Det är något annat du har glömt, Serle, sa han. Du må tycka att jag är gammalmodig men jag tycker det är outhärligt för ett äktenskap.

– Vad är det?

– Du är uppenbarligen inte förälskad i Dilys.

– Inte förälskad? Vad tusan tror du då det är jag känner för henne?

– En hel del saker som jag inte behöver räkna upp, svarade Freddie och gick tillbaka till den öppna spisen med glaset i handen. Men ingen av dem är kärlek.

– Hur vet du det?

– Jag har sett dej genom fler kärlekshistorier än jag kan komma ihåg, vilka samtliga fascinerade, till och med fängslade dej för en tid, men ingen av dem hade något med kärlek att göra, såsom jag tänker mej kärleken.

– Vad är då kärlek »såsom du tänker dej den»?
upprepade markisen sarkastiskt.

– Det är det som min far och mor kände för varandra och vad jag själv skulle vilja känna innan jag »stadgar mej».

- Du får lov att uttrycka dej lite tydligare än så, sa markisen. Jag kände din far och mor och de var alltid mycket vänliga mot mej, men jag tyckte aldrig det fanns något speciellt i deras förhållande till varandra.

- Det var inte den sortens saker de pratade om offentligt, sa Freddie en smula generat. Men när min far dog sa min mor: »Älskade Freddie, jag har ingenting att leva för längre och det enda jag vill är att följa din far.» Hon följde honom fyra dagar senare.

- Det hade jag ingen aning om, sa markisen efter en paus. Du menar inte att hon tog livet av sej?

- Nej, naturligtvis inte, svarade Freddie. Men han var hennes hela liv och när han inte fanns där längre gav hon bara upp andan.

- Du har aldrig talat om det här för mej tidigare.

- Jag skulle inte ha sagt det nu heller, svarade hans vän, men jag tänkte att det kanske skulle få dej att förstå vad det är jag talar om.

- Jag är inte säker på att jag verkligen förstår, sa markisen, men det gör mej tankfull.

- Det är just vad jag ville.

Markisen suckade.

- Det är inte särskilt troligt att vare sej du eller jag kommer att känna så för någon kvinna, Freddie.

Han gjorde en paus innan han fortsatte:

- Ja, jag förstår vad det är du försöker säga mej. Visst gör jag det! Men jag är inte den romantiska typen.

Han lade märke till sin väns ansiktsuttryck och skrattade.

- All right! All right! Det har funnits en mängd kvinnor i mitt liv, varav några har varit fördömt attraktiva, jag vill

inte låtsas något annat. Kommer du ihåg den där lilla hjortögda flickan i Lissabon?

Markisen hejdade sig ett ögonblick och sa sedan:

- Nej, låt oss inte tappa tråden. Du säger alltså att jag måste uppleva någon sorts märklig känsla jag aldrig har känt förut - och då ska jag veta att jag är förälskad.

- Det är en del av det, sa Freddie, men jag har en känsla av att det är något annat också.

- Vad menar du med det?

- Jag tror att det i varje äktenskap måste finnas ett gemensamt ideal i förhållandet, något man strävar efter tillsammans.

- Vad jag strävar efter är att få en son! sa markisen.

- Nu gör du dej dum med flit. När vi debatterade med varandra och våra vänner i Oxford vet du att vi talade om många saker som vi inte har nämnt sedan dess.

- Visst gjorde vi det, instämde markisen, men det var en massa högtravande strunt, vi analyserade våra själar och oroade oss för vad som skulle hända i nästa värld. Jag har ofta tänkt att vi slösade bort en helsikes massa tid med att prata när vi i stället kunde ha jagat söta flickor.

- Du gjorde minsann det också, sa Freddie trött. Försök att koncentrera dej på vad jag säger, Serle, för det är viktigt.

- För mej eller dej? frågade markisen hastigt.

- För oss båda, antar jag, svarade Freddie. Jag ska säga dej en sak: vår vänskap kommer aldrig att bli densamma om du gifter dej med Dilys.

- Varför inte?

Freddie svarade inte och markisen sa långsamt, som om tanken just hade trängt in i hans medvetande:

- Du försöker väl inte säga - du menar väl inte att du -
och Dilys ...?

- Det är inte den sortens fråga du borde ställa till mej,
avbröt Freddie honom.

- Då har du det! utropade markisen. Gode gud, det hade
jag ingen aning om!

- Jag tror att du kommer att befinna dej i samma
obehagliga situation tillsammans med rätt många av dina
vänner, sa Freddie efter ett ögonblick.

Markisen gick fram till fönstret och blickade ut över den
gröna sammetsmjuka gräsmattan som sträckte sig ner mot
sjön som korsades av en stenbro med perfekta
arkitektoniska proportioner.

Hans blick vilade på svanarna som långsamt förflyttade
sig över den silverglänsande vattenytan, men Freddie var
säker på att han blickade in i framtiden med en ny
klarsynthet och att han såg en bild framför sig som var helt
annorlunda än den han målat upp förut.

Det blev en lång tystnad innan markisen sa med irriterad
röst:

- Jag kan inte förstå varför du skulle behöva komma hit
och göra mej upprörd och försöka få mej att ändra mina
planer.

- Om jag har bringat oreda i dina planer kan jag bara
säga att jag är uppriktigt glad! anmärkte Freddie.

- Fan ta dej! sa markisen. Det finns tillfällen då jag
tycker riktigt illa om dej, och det här är ett av dem!

Han hade inte vänt sig om då han talade och då Freddie
betraktade de raka skuldrorna som avtecknade sig mot
ljuset log han lite bedrövat.

Han visste att vänskapen mellan honom och markisen
var alltför djup och för viktig för dem båda för att kunna